

LIBURU AIPAMENAK

Gorka MERCERO, *Mundu-ikuskerak euskal narratiba garaikidean: modernitatearen krisitik postidentitatearen promesera*,

Bilbo: Labayru Fundazioa / Amorebieta-Etxanoko Udala,

2017, 114 or.

ISBN: 978-84-92599-67-7

Beñat SARASOLA

Euskal Herriko Unibertsitatea (UPV/EHU)

Amorebieta-Etxanoko Udalak bi urtetik behin antolatzen duen Santi Onaindia bekaren azken emaitza da Gorka Merceroren *Mundu-ikuskerak euskal narratiba garaikidean: modernitatearen krisitik postidentitatearen promesera* liburua. Beka 2015ean eskuratu eta 2017an kaleratu du ikerlana Labayru argitaletxearen bidez, beka honekin loturiko hamaikagarren lana.

Liburuaren alderdi nabarmenenetakoa haren izaera polemista dugu, zentzu positiboan. Ez dira ohikoak euskal literaturan eta haren kritikan eztabaida landu eta gordinak, beste ikerlari batzuekin zuzenean dialogatzen dutenak, eta beraz, eskertzekoa da Merceroren ahalegina, itzulinguru gabe erantzuten baitie beste literatur kritiko batzuen tesiei (Ur Apategi, Ibai Atutxa, Joseba Gabilondo, Imanol Galfarsoro). Funtsean, Bernardo Atxagaren eta haren obraren inguruan oinarritzen da eztabaida hori. Arestian aipaturiko kritikoek Atxagaren “saldukeria” salatzen dutela aipatzen du Mercero, eta saldukeria hori bi traiziotan gauzaturik ikusten dutela: Euskal Herria *besteexotiko* subalterno moduan aurkeztu duela, eta nazioarterako jauzia Espainiako literatur sistemaren bidez egin izana. Egiazki, kritika horiek molde askotarikoak dira, eta autorea Atutxa eta Gabilondoren argudioak ezeztatzen saiatzen da nagusiki, kritika horiek “arbiatzen” dituela argi eta garbi utziz. Esan bezala, poztekoa da eztabaida kritiko horren plazaratzea, batez ere Atxagaren obraren ulermena konplexuago bihurtzen duelako, eta gainera, euskal literatur sistema normaltzen eta, ondorioz, indartzen duelako. Zalantza egin dut, hori bai, momenturen batean ez ote dion Mercerori pasioak gain hartzen, eta,

eztabaida Atxagaren aldeko vs. Atxagaren kontrako markoan kokatuta, ez ote duen eztabaida aberasgarria apur bat iluntzen. Liburua osatzen duten bost zatietatik bigarrena da *Obabakoaken* balizko subalternitatea ukatzen ahalegintzen den hori, eta liburuaren osotasunean solte samarean geratzen dela esan daiteke.

Lehenengoan, Merceroek erabiltzen duen ikuspuntu teoriko-kritikoa azaltzen du, zeina bi zutabe bidez jasotzen den: postmodernismoaren teoria eta mundu-ikuskerena. Bi teorien gurutzaketa euskal nobelagintza garaikidean aplikatzearen emaitza dugu, nolabait, azterketa honen funtsa. Egitura teoriko sendo horrek sostengatzen ditu gerora egiten dituen analisiak. Hala, hiru kontzientzia-modu edo mundu-ikuskerak bereizten ditu Merceroek Alan Wilde ikertzaileari jarraiki: premodernista, modernista eta postmodernista. Horrekin batera, hiru ni aztertzen ditu halaber: ni poetikoa, ni erotikoa eta ni politikoa. Mundu-ikuskerak eta niak lotuz, bederatzi euskal nobela aztertzen ditu, bakoitza dagokion kuxatilan kokaturik:

- Kirmen Uriberen *Bilbao-New York-Bilbao*: Ni poetiko premodernista.
- Anjel Lertxundiren *Carla*: Ni poetiko modernista.
- Bernardo Atxagaren *Obabakoak*: Ni poetiko postmodernista.
- Ramon Saizarbitoriaren *Rosetti-ren obsesioa*: Ni erotikoa premodernista.
- Laura Mintegiren *Sisifo maite minenez*: Ni erotikoa modernista.
- Joxemari Iturraldiren *Izua hemen*: Ni erotikoa postmodernista.
- Koldo Izagirreren *Metxa esaten zioten agirretar baten ibili herrenak* eta *Agirre zaharraren kartzelaldi berriak*: Ni politikoa premodernista.
- Ramon Saizarbitoriaren *Hamaika pauso*: Ni politikoa modernista.
- Joseba Sarrionandiaren *Lagun izoztua*: Ni politikoa postmodernista.

Lehen atalak espazio erlatiboki laburrean auzi konplexuak sakon aztertzeko dohaina du, baina zalantzaren bat ere eragin dezake. Batetik, postmodernismoa eta postestrukturalismoa baliokidetzat jotzen ditu (15. or.), aski berdinketa problematikoa, eta horrek gerorako azterketak ere zamaten ditu. Horrekin loturik, etengabea da postestrukturalismoaren ildoko *telosaren* kritika, baina kontua da liburuan bertan gauzatzen den eredu teorikoa aski teleologikoa dela, non atal bakoitzean “ni postmodernista” agertzen den *de facto* emaitza behinen gisa (guztiak Pott Bandako autoreen nobelekin, bidenabar). Bestetik, duda egin liteke Alan Wilderen ereduak halako munta duen azterketa osoa haren arabera egiteko, eta irakurketa guztiak hark determinaturik egon daitezen.

Liburuaren bertute nabarmenenetakoa, gauza konplexuak azaltzeko modu argiaz gain, lehenago aipaturiko nobelei buruz egindako irakurketak dira. Batzuetan aski zalantzarria suertatzen da liburu bakoitzaren sailkapena, baina edozein kasutan, *close reading*aren tradizioan kokatutakoak ditugu azterketok, testuari ondo loturiko interpretazioak. Ondo garatuak eta konplexuak dira pertsonaia, gertakizun eta denbora-espazioen inguruan egiten diren analisiak. Alabaina, analisi horiek interpretazio ideologiko-tematologikoekin lotzerakoan arazo handiagoak sortzen dira, lotura hori modu sinpleegian egiten delako, fikzioaren eraikuntza konplexua aintzat hartu gabe. Hau da, liburu bakoitzak proiektatzen duen balizko mundu-ikuskerak ez da justifikatzen fikziotasunaren izaera malgu eta irekia kontuan izanik, eta sarri pertsonaien jokabideetatik eratoritzen da zuzenean, edo are idazleak beste genero ez-fikziozkoetan (elkarrizketak, saiakerak) idatzitakoetatik. Egiak, hori ez da Merceroen liburuaren arazoa soilik, ezpada egun literatur ikerketen baitan egiten diren azterketa tematologiko eta ideologiko gehienena. Kasu honetan lastima handiena da Mercero, gisa horretako lan ugariaren egileek ez bezala, literatur irakurketa zehatz eta sakonak egiteko gaitasun handia frogatzen duela; azterketa horietatik egiten diren jauzi interpretatiboetan dago arazo handiena, zeinak zerikusia duen aurretik ezartzen duen eraikuntza teoriko zamatsuarekin. Hots, marko teorikoak aztergai diren nobelak traje estuegi batera eramaten ditu, aurretik ezarritako eskema zurrunegei batera errenditzera.

Gaur egungo literatur ikerketak, zientifismo artifizial baten antzezpenearekin obsesionaturik, balio handia ematen die emaitza konkretuei: helburuak, hipotesiak, metodologia, eta ikerketa beraren ostean lortzen diren emaitzak. Kasu hau adibide egokia da ikusteko nola literatura ikasketetan maiz bidea izaten den emankorra. Mercero proposatzen dituen irakurketak aski iradokitzailak dira, eta egungo euskal ikasketetan ahaztu samarrak zeuden zenbait obra berreskuratzeko (*Carla*, *Sisifo maiteminez*, *Izua hemen*) dohaina du, gainera. Horixe da liburuaren indargune nagusia. Haatik, hura inguratzen duen janzki teorikoa, ikerketaren emaitzak baldintzatzen dituena, zalantzarriagoa da; baina edozein kasutan, ez bairik gabe, euskal ikasketetan etorkizunean kontuan hartzeko obra da honakoa. Ez bakarrik Atxagaren obraren azterketari egindako ekarpenagatik, baizik eta euskal literatura garaikidea modu konparatistikoan eta zabalean ikertzen duelako, panoramika oso bat aintzat hartuz, eta gisa horretako hurbilpenak oso bakanak dira gure testuinguruan.